

De zussen

Ge vraagt mij dus om wat te schrijven over mijn broers en zussen. Dat zal zeer moeilijk zijn, want een zus heb ik nooit gehad...tot stil verdriet van mijn moeder. Ja ze heeft levenslang een dochter gemist. Ze heeft nochtans vier gezonde kinderen op de wereld gezet maar 't was iedere keer "ne knecht". Vooral grootvader Aloïs, onze stamvader was daar zeer gelukkig mee. Hij had zelf voor drie zonen-troonopvolgers gezorgd, maar helaas ook voor vijf dochters en daar heeft hij serieus miserie mee gehad...ze deden mee met al die nieuwe moden, ze moesten altijd weer een nieuw kleedje hebben en dan ook nog een platendraaier om zich te laten vernozen door Tino Rossi en al zulke nieuwerwetse zangers van dat slag. De oudste dochter, mijn suikertante Madeleine, is dan ook nog van huis weggelopen, om na veel omzwervingen, waar ik niet mag van gewagen, toch nog tamelijk deftig in Brussel terecht te komen in een zijstraat van den Avenue Louise om er een winkel te runnen met plomberie-électricité. Maison fondée en 1920 of daar omtrent.

Ja mijn moeder heeft een dochttertje gemist. Met wie moest ze over wat anders dan over koetjes en kalfjes babbelen. Ze verdroeg week na week heel onderdanig onze verhitte commentaren op de fantastische doelpunten van onze beroemde voetbalploeg White Star Lauwe, met het zwaar werk in de wagenmakerij mocht ze zich ook al niet bemoeien, soms was ze wat verdrietig om het tuintje dat ze niet had, alsook over dat eeuwig stipt op tijd moeten zijn met het middageten, over de bergen was en strijk en over haar gespannen zenuwen door dat dagenlang geloei van de zaag- en schaafmachines in de wagenmakerij, die in feite al sedert de jaren vijftig een gewone schrijnwerkerij geworden was.

Godzijdank was daar onze buurvrouw Rolande die na de noen koffie kwam drinken en wat kwam babbelen over 't breiwerk en over de gaten in de kousen en nog veel meer schone romantische dingen en dat vader toch maar ne slechte commerçant was, ne goeie stielman maar 't was nen dromer, zei moeder, hij was liever muzikant. Het paperassenwerk na de arbeid was er teveel aan. Als hij maar klarinet mocht spelen, dan was hij gelukkig.

Zo ben ik opgegroeid met drie broers, maar zonder zussen. Ze zeggen dat dat ook een groot gemis is, dat een zusterloze man nooit de vrouw helemaal goed zal begrijpen. Ja daar wil ik nog wel eens het fijne van weten, er nog eens goed over nadenken en raad vragen aan een zus-deskundige, als dat bestaat. Er kwamen dus geen vriendinnen van die niet-bestaande zussen bij ons binnen, 't Was een pure mannenwereld, een meisjesloos huis. Daaruit konden ze paters kweken (dat dacht ik aanvankelijk ook). Moeder had naast hare vent en haar zonen ook nog nonkel in huis. Weeral een mannemens. Vaders jongste broer heeft nooit naar de meiskes gekeken, niet getrouwd geraakt, is dus in 't

voorvaderlijk nest blijven hangen. Over hem zou ik nog wel een boek kunnen schrijven. Hij was vaders onmisbare knecht in de wagenmakerij. Maar zodoende had moeder zes mannemensen om te onderhouden. Ze heeft het meer dan éne keer gezegd "ik ga hier voort, ge zoudt hier zot kommen" Maar ze is gebleven.

Grootvader, de fundamentalist, (maar dat woord bestond toen nog niet) vader en moeder, al de nonkels en tantes zijn gestorven, ja ook twee broers zijn al teruggekeerd naar het land der verre voorvaderen. Daar hebben we geen verhaal tegen. Dit hoort bij het oud worden, daar moet ne mens leren mee leven, dat ge op den duur een beetje allene overblijft.

Zelf heb ik twee zonen en jawel twee dochters en zelfs twee kleindochters. Ik weet niet of ik nu na deze brief al wat wijzer geworden ben. Op de keukentafel vind ik daarnet nog een bericht...of ik de meisjes even naar de stad wil voeren. **Ze** willen een beetje gaan shoppen. Hoe zou ik dat kunnen weigeren.